

Arrest

nr. 284 817 van 15 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE WACHTER
Gulden-Vlieslaan 77/17
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het inreisverbod van 9 september 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE WACHTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is in het bezit van een Spaanse verblijfskaart.

1.2. Op 9 september 2022 wordt verzoeker in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in, dat gekend is bij de Raad onder het algemene rolnummer RvV / X.

1.3. Op dezelfde datum wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 9/09/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 9/09/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van plaats op datum werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel, in hoofdde: de bestreden beslissing kan niet rechtsgeldig bestaan zonder bevel om het grondgebied te verlaten

2.5. Verwerende partij heeft op één en dezelfde dag zowel een bevel om het grondgebied te verlaten als een inreisverbod opgelegd aan verzoeker.

2.6. Verzoeker heeft evenwel reeds een annulatieberoep ingesteld bij Uw Raad opzichtsens het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2022.

2.7. Uw Raad heeft echter reeds geoordeeld dat een inreisverbod, hoewel een afzonderlijke beslissing, niet kan bestaan zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het inreisverbod, inzake aldus de bestreden beslissing, vormt dan ook een accessorium van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uw Raad stelde hieromtrent op bij arrest van 31 mei 2022 (nr. 273.518) het volgende:

“De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (de thans bestreden beslissing) is te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). De op 9 februari 2022 genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd. Dit is vastgesteld in

het arrest van de Raad van 31 mei 2022 met arrest nr. 273 517. Nu de beslissing van 9 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, wordt vernietigd, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

2.3. Een vernietiging brengt de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van de door het arrest vernietigde beslissing bevonden ("status quo ante") (RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489). De bestreden beslissing gaat derhalve niet langer gepaard met het vermelde bevel. Het opleggen van een inreisverbod is een accessorium van dit bevel. Bijgevolg moet de bestreden beslissing als volgbeslissing eveneens worden vernietigd. Het is ook aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer, en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig opgelegd werd of niet."

2.8. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2022 (stuk 3) dient te worden vernietigd door Uw Raad dient noodzakelijkerwijze tevens het inreisverbod te worden vernietigd.

2.9. Het eerste middel is derhalve gegrond."

2.1.2. Verzoeker betoogt in zijn middel dat geen inreisverbod mogelijk is zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij voert dan ook aan dat hij een beroep tot nietigverklaring indiende tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2022 en dat, ingevolge de vernietiging hiervan het huidige inreisverbod eveneens moet vernietigd worden.

De Raad merkt op dat, hoewel verzoeker niet uitdrukkelijk een rechtsregel aanvoert, hij klaarblijkelijk doelt op artikel 74/11 § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat bepaalt dat de *"beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen."* Hieruit volgt dat het thans bestreden inreisverbod noodzakelijk zijn rechtsgrond vindt in de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2022.

Verzoekers beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, gekend onder het nummer RVV 282 311 werd echter verworpen bij arrest 284 816 van 15 februari 2023. Het middel mist dan ook feitelijke grondslag.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Tweede middel, in ondergeschikte orde: Schending van de materiële en formele motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

2.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing¹.

2.11. Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht is De Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Toepassing In concreto

2.12. Verwerende partij verwijst in de motivatie van de bestreden beslissing letterlijk naar "het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van plaats op datum".

2.13. De motivatie van verwerende partij in de bestreden beslissing betreft dan ook overduidelijk een standaardmotivatie dewelke klaarblijkelijk flagrant is misgelopen. De details van het zogenaamde

TARAP/RAAVIS-verslag worden niet vermeld in de bestreden beslissing, noch wordt dit verslag als bijlage bij de bestreden beslissing gevoegd.

2.14. Bijgevolg is het dan ook onmogelijk voor verzoeker om te weten naar welk verslag (van de hand van welke politiezone, dan wel van op welke datum) verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing. Achteraf kan verwerende partij dit verslag evenmin op een nuttige wijze bijbrengen aangezien er nooit met zekerheid kan worden bepaald dat het verslag naar waar verwerende partij zou verwijzen in een latere fase ook effectief het verslag is naar waar zij de intentie te had om naar te verwijzen in de bestreden beslissing.

2.15. Daarnaast meent verwerende partij dat verzoeker “op heterdaad werd betrapt op feiten van diefstal”. Bij deze feiten van “diefstal” verschaft verwerende partij evenwel geen enkele duiding.

2.16. Nochtans is het wel degelijk van belang in het licht van de materiële motiveringsplicht om meer toelichting te geven met betrekking tot deze vermeende feiten van diefstal. Verzoeker noch Uw Raad kan immers op grond van deze motivatie onmogelijk nagaan of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is.

2.17. Er bestaat immers een heel spectrum van feiten dewelke onder de tenlastelegging “diefstal” zouden kunnen worden gecatalogeerd: zowel een gewapende overval als het wegnemen van een appel kunnen immers worden aanzien als diefstal...

2.18. Aangezien verwerende partij geen enkele duiding verschaft over de feiten dewelke aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kan noch verzoeker, noch Uw Raad op basis van de bestreden beslissing nagaan in hoeverre verzoeker inderdaad de openbare zou hebben geschaad.

2.19. Daarenboven is verwerende partij uitermate tegenstrijdig in de bestreden beslissing: enerzijds stelt zij dat verzoeker “geachte wordt de openbare orde te kunnen schaden”, terwijl er één zin verder reeds zonder meer wordt gesteld dat verzoeker “niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden”.

2.20. Het gegeven dat verzoeker in elk geval niet onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst door de onderzoeksrechter toont dan ook dat verzoeker in elk geval geen imminent gevaar vormt voor de openbare orde.

2.21. Aangezien verwerende partij geen enkele duiding verschaft over de feiten dewelke aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kan noch verzoeker, noch Uw Raad op basis van de bestreden beslissing nagaan in hoeverre verzoeker inderdaad een bedreiging zou vormen tegen de openbare orde. Verwijzen naar “een diefstal” volstaat dan ook in geen geval om tot de conclusie te komen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

2.22. Het tweede middel is derhalve gegrond.”

2.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002 nr. 111.954).

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, waarbij wordt gesteld dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van diefstal, daarom wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden en dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Verzoeker voert in het middel kritiek aan op de bestreden beslissing waar deze verwijst naar “*het TARAP/RAAVIS verslag opgesteld door de politiezone van plaats op datum*”. Hij betoogt dat de details van het verslag niet worden vermeld in de bestreden beslissing en dat evenmin een bijlage van dit verslag van de bestreden beslissing wordt gevoegd. Hij betoogt dan ook dat het voor hem niet mogelijk is om te weten naar welk verslag van de hand van welke politiezone wordt verwezen in de bestreden beslissing. Vervolgens meent verzoeker dat de feiten van diefstal die hem worden verweten niet geduid worden en dat bij de beoordeling van de maatschappelijke impact van deze feiten een zeer breed spectrum aan diefstal kan worden begrepen. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing inderdaad verwijst naar een “*TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van plaats op datum*” (sic). Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenmin op welke feiten het vermeende gevaar voor de openbare orde betrekking heeft. De bestreden beslissing verwijst naar “*feiten van diefstal*”, zonder verdere duiding en uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin op grond van welke feitelijke vaststelling dit motief steunt. Het administratief dossier bevat een “*administratief rapport: illegaal verblijf*”, opgesteld op 9 september 2022 door de Politiezone Brussel-Hoofdstad-Elsene. Dit rapport maakt echter geen melding van diefstal. Er bevindt zich ook een document “*TARAP*” van dezelfde datum in het dossier, maar ook dit bevat geen vermelding van enige diefstal. Het motief met betrekking tot de diefstal vormt *in casu* een determinerend element bij de beoordeling om aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

De Raad dient de verzoeker dan ook bij te treden waar deze aanvoert dat de motieven van het inreisverbod, wat de duur er van betreft, geen steun vinden in de stukken van het administratief dossier.

In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij er op dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op diefstal en op 9 september 2022 werd gehoord door de politie van Brussel.

Zoals hierboven reeds vastgesteld, blijkt uit het politieverslag van 9 september 2022 weliswaar dat verzoeker werd gehoord, maar kan er niet uit worden afgeleid dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op diefstal.

Het middel is in die mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het opleggen van het inreisverbod van 9 september 2022 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT